

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 18. maj 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1307
Dok.: EHL41015

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 976 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. april 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karen Hækkerup (S).

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 976 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Vil ministeren oplyse, hvor mange personer, der har fået strafnedsættelse i sager om økonomisk kriminalitet i perioden 2004-2009 som følge af for lang sagsbehandlingstid ved retten.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, som har oplyst følgende:

”Rigsadvokaturen er ikke i besiddelse af opgørelser over, i hvor mange sager om økonomisk kriminalitet der i perioden 2004-2009 er sket strafnedsættelse som følge af lang sagsbehandlingstid. Tilvejebringelse af en sådan opgørelse vil forudsætte en meget omfattende og ressourcerelevende manuel gennemgang af samtlige sager fra den nævnte periode.

Jeg kan mere generelt oplyse, at sanktionsfastsættelsen i sager om økonomisk kriminalitet ligesom i andre straffesager afhænger af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder navnlig lovovertrædelsens grovhed og oplysningerne om gerningsmandens forhold, jf. herved de almindelige strafudmålingsbestemmelser i straffelovens §§ 80-82. I praksis lægges der ved straffens fastsættelse betydelig vægt på det unddragne beløbs størrelse.

I visse tilfælde kan sagsbehandlingstiden indgå som en formildende omstændighed ved strafudmålingen.

Det følger således af straffelovens § 82, nr. 13, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en formildende omstændighed, at straffesagen mod gerningsmanden ikke er afgjort inden for en rimelig tid, uden at det kan bebrejdes gerningsmanden. Tilsvarende skal det i almindelighed indgå som en formildende omstændighed, at der er gået så lang tid, siden den strafbare handling blev foretaget, at anvendelse af den sædvanlige straf er unødvendig, jf. straffelovens § 82, nr. 14.

Bestemmelsen i straffelovens § 82, nr. 13, skal også ses i lyset af artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og den heraf afledte retspraksis, hvorefter enhver har ret til en retfærdig rettergang inden en rimelig frist.

Det beror på rettens konkrete vurdering af sagens samlede omstændigheder, om straffen i en sag bør fastsættes under henvisning til bestemmelserne i straffelovens § 82, nr. 13 og 14. I den forbindelse lægges der bl.a. vægt på forbrydelsens karakter, sagens betydning

og kompleksitet samt den tiltaltes og myndighedernes adfærd i forbindelse med sagens behandling.

Der er således ikke i alle sager, hvor der har været tale om lang sagsbehandlingstid, grundlag for at nedsætte straffen. Der kan ikke opstilles præcise retningslinjer for, at en bestemt varighed for en sags behandling, f.eks. et bestemt antal år, i sig selv medfører, at der foreligger en lang sagsbehandlingstid, der vil kunne føre til en formildelse af straffen. Der findes således i retspraksis eksempler på, at selv meget lange sagsbehandlingstider (7-10 år) ikke har medført en nedsættelse af straffen, idet der har foreligget en rimelig begrundelse for, at sagen ikke på et tidligere tidspunkt har kunnet færdigbehandles. Omvendt vil kortere sagsbehandlingstider end de nævnte efter retspraksis afhængig af sagens konkrete omstændigheder kunne medføre en formildelse af straffen, hvis der ikke kan påvises særlige forhold i sagen, som kan begrunde sagsbehandlingstidens længde.

Som der nærmere er redegjort for i bidraget til besvarelsen af spørgsmål nr. 975, er behandlingen af sager om økonomisk kriminalitet et særligt prioriteret indsatsområde for politiet og anklagemyndigheden. Politi og anklagemyndighed er endvidere generelt meget opmærksom på, at alle straffesager fremmes med den fornødne hurtighed, jf. herved retsplejelovens § 96, stk. 2, herunder således at der ikke opstår spørgsmål om formildelse af straffen som følge af for lang sagsbehandlingstid.”

Justitsministeriet kan henholde sig til det, som Rigsadvokaten har anført.